

Paris Komünü ve Devlet Düşüncesi

Mikhail Bakunin

1871

“Paris Komünü ve Devlet Düşüncesi”¹ Bakunin’in “Kamçılı Germen İmparatorluğu ve Toplumsal Devrim” adlı önemli çalışmasının ikinci bölümüne giriş yazısıdır. 1871 Paris Komünü, sosyalist hareketin tarihinde bir dönüm noktası, sosyalist teoriye hak ettiği değeri kazandıran canlı bir örnek ve çarpıcılığı hala da tartışılmakta olan son derece de heyecan verici bir olaydır. “Fransa’da İç Savaş”da Karl Marx, “Devlet ve Devrim”de V. İ. Lenin, Paris Komünü’nü bir proletarya devrimi olarak selamlamışlardır. Ancak, Marksistler ve Blankistler, Paris Komünü’nden teorilerinin doğruluğunu kanıtlayan bir örnek olarak bahsederlerken, anarşistler Komün’ün, otoriter sosyalizmin iflasını ilan ettiğini ve kendi anarşist yaklaşımlarının geçerliliğini kanıtlandığını savunmuşlardır. Bu konuyla ilgili olarak James Gaillaume şöyle bir gözlemde bulunur:

Bu çalışma [Fransa’da İç Savaş] Marx’ın kendi programını terk ederek federalistlerin [artık anarşist olarak biliniyorlar] saflarına geçmesine neden olan ilkelerin şaşırtıcı bir şekilde ilan edilmesi anlamına gelmektedir. Bu, Kapital’in yazarının yaşadığı samimi bir dönüşüm müdür, yoksa olaylar tarafından dayatılan geçici bir manevra, komünün taşıdığı prestijden faydalanmak amacıyla yüzeysel bir şekilde ona dört elle sarılması mıdır?

Şu anda Hollanda’da yayınlanmakta olan “Bakunin Arşivleri”nin editörü olan Arthur Müller Lehning sunları belirtir:

*Otoriterler ile anti-otoriterler arasındaki mücadelenin doruk noktasının olduğu böyle bir zamanda, Marx’ın anti-otoriter eğilimin programını açıkça onaylaması tarihin bir cilvesidir ... Paris Komünü’nün, Marx’ın devlet sosyalizmiyle ortak hiçbir yanı yoktur ve Komün daha ziyade Proudhon’un düşünceleri ve Bakunin’in federalist teorileriyle uyum içindedir. Fransa’da İç Savaş, Marx’ın şu ana kadar devlet sorunu üzerine yazdığı tüm yazılarıyla muazzam bir çelişki içindedir.*²

Marx’ın hayranı ve resmi biyografyacısı olan Franz Mehring de aynı fikirdedir:

*Komünist Manifesto’daki düşünceler, asalak devletin yok edilmesine yönelik şiddetli bir üslupla başlayan Fransa’da İç Savaş adlı çalışmada düzülen övgülerle bağdaşmıyordu ... Hem Marx hem de Engels bu çelişkinin farkındaydı ve Komünist Manifesto’nun Haziran 1872’de yapılan yeni bir baskısına yazdıkları önsözde düşüncelerini tekrar gözden geçirdiler ... Anarşistlerle mücadele halinde olan Engels, Marx’ın ölümünden sonra, tekrar orijinal Manifesto’yu esas aldı ... eğer bir ayaklanma birkaç basit emirle devletin baskıcı mekanizmasını tamamen ortadan kaldırmayı başarabilmişse, bu Bakunin’in hiç ödün vermeden savunduğu yaklaşımının doğrulanması anlamına gelmez mi?*³

Bakunin, Komün tarafından yapılan herşeyi ihtiyatsız bir şekilde abartmamış, Komün’ün içine düştüğü başlıca hatalara değinmekten çekinmemiş, ancak birçok yoldaşının tersine, Komün’ün açmazlarını mazur görmüştü.

Bakunin bu bölümde Komün’ü tartıştıktan sonra “devletin nosyonu”nu ele alarak “bireylerin ve toplumun ihtiyaçlarını bağdaştıran” devletsiz bir toplumsal düzen –çoğunluğu azınlığa mahkum eden devlet tarafından bizzat önlenen bir armoni– üzerinde durur. Ardından, “iktidar şehvetini” kurumlaştıran ikiz şeytanlar olan Devlet ile Kilise arasındaki ilişkiyi irdeler. Ele aldığı temel konuları, insanın doğası, toplum, düzen, devlet, dini inançlar ve özgürlük anlayışı üzerine yaptığı yorumlarla tamamlar.

.....

Bu çalışmam da, pek fazla olmayan yayınlanmış diğer çalışmalarım gibi, çeşitli olayların ortaya çıkardığı bir çalışmadır. Şu anda Fransa’yı ve tüm uygar dünyayı dört bir yandan kuşatan ve tek çaresi toplumsal devrim olan korkunç felaketleri önceden fark etmenin kolay ama acı ayrıcalığını bana tattıran Bir Fransız’a Mektuplar (Eylül 1870) isimli çalışmamın doğal bir devamıdır.

Bu çalışmayla böylesi bir toplumsal devrim ihtiyacını ortaya koymayı amaçlıyorum. Toplumun tarihsel gelişimini ve şu anda hepimizin gözü önünde Avrupa’da olup bitenleri irdelemek istiyorum. Böylece, samimi bir şekilde gerçeğin peşinde koşanlar, bu değerlendirmeleri dikkate alıp, toplumsal devrim de-

¹ Bakunin, Oeuvres, Paris, Stock, 1910, IV. Cilt, s. 245-75.

² Daniel Guerin’in, Ni Dieu Ni Maître adlı eserinde belirtilmiştir. Paris, 1965, s. 262-3.

³ Mehring, Karl Marx, s. 452-3.

diğimiz şeyin özünü teşkil eden felsefi ilkeleri ve pratik amaçları açıkça ve dolaysız bir şekilde ilan edebilirler.

Basit bir görev üstlenmediğim farkındayım. Eğer kişisel kaygılarla böyle bir görevi üstlenmiş olsaydım, küstah biri olarak değerlendirilebilirdim. Okurumun, bu türden hiçbir kaygımın olmadığından emin olmasını istiyorum: Ben ne bir bilgin ne bir felsefeci ne de profesyonel bir yazarım. Hayatım boyunca çok fazla şey yazmadım ve kendimi savunmak ve tutkulu bir inanç nedeniyle, kamusal yaşamda boy göstermekten duyduğum içgüdüsel nefretin üstesinden gelmeye mecbur kaldığım zamanlar dışında asla herhangi bir şey yazmadım.

Peki öyleyse ben kimim ve beni bu çalışmayı böyle bir zamanda yayınlamaya sevk eden şey nedir? Gerçeğin ateşli bir arayıcısı olduğum kadar, dünyayı mahveden mevcut düzenin –bütün zamanların tüm dinsel, metafizik, politik, yasal, ekonomik ve toplumsal alçaklıkları sayesinde, ayakta duran bu düzenin– insanların başına musallat ettiği her türlü iğrenç aldatmacanın amansız bir düşmanıyım. Ben fanatik bir özgürlük sevdalıyım. Özgürlüğü, insan zekasının, onurunun ve mutluluğunun içinde filzlenebileceği biricik ortam olarak değerlendiriyorum. Özgürlük derken, devlet tarafından bağışlanan, ölçülüp biçilen, düzenlenen özgürlüğü kastetmiyorum; zira böyle bir özgürlük, halkın büyük bir kesiminin köleliğine dayanarak küçük bir azınlığın ayrıcalıklarını temsil eden ebedi bir yalandan başka bir şey değildir. Her insanın haklarını, devlet tarafından temsil edilen haklarla sınırlandıran Jean Jacques Rousseau okulu ve tüm diğer burjuva liberal okullar tarafından göklere çıkarılan bireyci, egoist, aşağılık ve sahte özgürlüğü de kastetmiyorum; böyle bir özgürlük, bireylerin haklarını zorunlu olarak sifra indirecektir. Hayır, ben, ismini hak eden tek özgürlüğü, hepimizin iç dünyasında saklı duran tüm maddi, entelektüel ve ahlaki yeteneklerin tam gelişimi anlamına gelen özgürlüğü kastediyorum; bireysel doğamızın yasaları dışında hiçbir kısıtlamayı kabul etmeyen özgürlüğü kastediyorum. Bu yasalar herhangi bir dışsal yasa koyucu tarafından bize dayatılmadığı ve bizden daha üstün olmadıkları için, sonuç olarak özgürlük üstünde hiçbir kısıtlama yoktur. Bu yasalar sübjektiftir, bize içkindir; varoluşumuzun temelini teşkil ederler. Bu yasalardan kurtulmaya çalışmak yerine, özgürlüğümüzün bu yasalar içindeki gerçek koşullarını ve etkin kaynağını görmeliyiz; başka birinin özgürlüğü benim özgürlüğümü sınırlamadığı gibi, özgürlüğümü onaylayarak daha da genişletir; eşitlik içinde dayanışmayla iç içe geçen bir özgürlük. Acımasız bir güç ve bu gücün her zaman gerçek ifadesini bulduğu otorite ilkesi karşısında galip gelen özgürlüğü kastediyorum. Cennetteki ve yeryüzündeki tüm idolleri paramparça eden ve ardından tüm kiliselerin ve devletlerin yıkıntıları üzerinde insanlığın evrensel dayanışmasını esas alan yeni bir dünyayı inşa edecek olan özgürlüğü kastediyorum.

Kararlı bir ekonomik ve toplumsal eşitlik savunucusuyum, çünkü böyle bir eşitlik olmaksızın, ulusların refahının ve bireylerin özgürlüğünün, adaletinin, insanca onurunun, ahlakının ve maddi refahının bir yalan yığımindan başka bir anlama gelmeyeceğine inanıyorum. Özgürlüğü insanlığın ilk koşulu olarak savunduğum için, dünya çapındaki bir eşitliğin, emeğin kendinden örgütlenmesi, özgürce örgütlenmiş olan üretici birliklerinin ortak mülkiyeti ve despotik ataerkil devletin yerini alacak olan komünlerin spontan federasyonları aracılığıyla sağlanması gerektiğine inanıyorum.

Devrimci sosyalist kolektivistler ile mutlak devlet iktidarını destekleyen otoriter komünistler arasında tam da bu noktada temel bir ayrılık ortaya çıkıyor. Her iki tarafın da nihai hedefi hemen hemen aynıdır. Her iki taraf da, öncelikle herkes için eşit olan koşullar altında olayların doğal seyri tarafından herkese kaçınılmaz bir şekilde dayatılan kolektif emek örgütlenmesini, ardından da üretim araçlarının ortak mülkiyetini temel alan bir toplumsal düzeni yaratma arzusundadır.

Aralarındaki fark yalnızca şudur; otoriter komünistler, işçi sınıfının, özellikle de radikal burjuvaziden yardım alan kent proletaryasının siyasal iktidarının gelişimi ve örgütlenmesi aracılığıyla amaçlarına ulaşabileceklerini sanmaktadırlar. Öte yandan devrimci sosyalistler ise, üst sınıflardan olup geçmişlerini tamamen reddederek açıkça kendilerine katılma ve devrimci programlarını bütünüyle kabul etme arzusunda olan iyi niyetli kesimler de dahil olmak üzere, kent ve kırdaki işçi sınıfının anti-politik gücünün gelişimi ve örgütlenmesi aracılığıyla amaçlarına ulaşabileceklerine inanmaktadırlar.

İki taraf arasındaki bu görüş ayrılıkları her iki tarafın farklı taktiklere başvurmasına yol açmaktadır. Otoriter komünistler, işçilerin, devlet iktidarının ele geçirilmesi amacıyla örgütlenmesinden yanadır.

Devrimci sosyalistler ise, devleti yıkmak üzere –veya daha kibarca söylemek gerekirse– devleti tasfiye etmek üzere örgütlenmektedirler. Komünistler otoriter ilke ve pratikleri savunurlar; devrimci sosyalistler olanca inançları ile özgürlüğe vurgu yaparlar. Her iki taraf da aynı şekilde bilimin, her türlü dinsel ve batıl inancın yerine geçmesinden yanadır. Komünistler bilimi kitlelere zor yoluyla dayatma arzusundadırlar; devrimci sosyalistler ise, bilimin propagandasını yapmaya çalışacaklardır ve böylece, bireyler ve gruplar bir kez ikna olduklarında, birkaç “üstün” zeka tarafından önceden hazırlanmış “cahil” kitlelere dayatılan her türlü planı reddederek, kendi düşünce ve çıkarları doğrultusunda aşağıdan yukarıya doğru özgürce ve kendiliğinden örgütlenip federasyonlaşacaklardır.

Devrimci sosyalistler, kitlelerin içgüdüsel istemlerinde ve gerçek ihtiyaçlarında yatan pratik sağduyunun ve bilgeliğin, bunca yenilgiden sonra hala insanları mutlu etmeye çalışan tüm toplumsal doktorların ve kılavuzların etkileyici zekasında asla bulunmadığına inanırlar. Daha da önemlisi, devrimci sosyalistler, insanlığın oldukça uzun zamandan beridir başkalarının kendi üzerindeki yönetimlerine boyun eğdiğine inanırlar; yani insanlığın başına gelen tüm belaların, yönetimin şu veya bu biçimden değil, biçimi ne olursa olsun, esas olarak bizzatıhi yönetimin ve yönetim ilkesinin temel varlığından kaynaklandığına inanırlar.

Nihayet, Alman okulu tarafından bilimsel olarak geliştirilen, Amerikalılar ve İngilizler tarafından da kısmen olarak kabul edilen komünizm ile, Latin ülkelerinin proletaryası tarafından muazzam bir şekilde geliştirilerek son şekli verilen Proudhonculuk arasında da meşhur bir çelişki vardır. Devrimci sosyalizm, kısa bir süre önce gerçekleşen Paris Komünü’nde, heybetini ve pratik geçerliliğini gözler önüne serdi.

Monarşik ve dinsel gericiliğin karşısında kaybettiği onca kana rağmen, Avrupa proletaryasının kalbinde ve zihninde daha da dayanıklı hale gelip güçlenen Paris Komünü’nü destekliyorum, çünkü Komün her şeyden önce, bizzat devletin kendisine açıkça ve cesurca meydan okuyarak devlet ilkesini reddetti.

Devlete yönelen bu başkaldırının, bugüne kadar siyasal merkezleşmenin başlıca ülkesi olan Fransa’da meydana gelmesi ve Komün’ün inisiyatifinin, büyük Fransız uygarlığının öncüsü ve ana kaynağı olan Paris’in elinde olması son derece çarpıcıdır. Başındaki tacı fırlatarak, Fransa’ya, Avrupa’ya, tüm dünyaya hayat ve özgürlük vermek üzere, kendi yenilgisini çöşkuyla ilan eden Paris; tarihsel öncülüğünü tekrarlayarak, köleleştirilen tüm halklara, kurtuluşa ve esenliğe giden tek yolu gösteren Paris; burjuva radikalizminin siyasal geleneklerine ölümcül bir darbe indirerek, Fransa ve Avrupa gericiliği karşısında, devrimci sosyalizme gerçek anlamı kazandıran Paris! Galip gelen gericiliğe teslim olmaktansa, yıkıntılarını kendisine kefen yapan Paris; kendi felaketiyle, Fransa’nın geleceğini ve onurunu kurtaran, üst sınıflarda gözden kaybolan yaşamın, erdemliliğin ve ahlaki kudretin, kendi gücünde ve proletaryaya verdiği sözlerde yaşatıldığını tüm insanlığa gösteren Paris! Kitlelerin mutlak kurtuluşunun ve onların sınır tanımayan gerçek dayanışmasının yeni çağını törenle açan Paris; milliyetçiliği yok ederek onun yıkıntıları üzerinde insanlığı yükselten Paris; insancıl ve ateist olduğunu ilan ederek, kutsal masalların yerine, toplumsal yaşamın büyük gerçekliklerini ve bilimsel inancı geçiren, eski ahlakın yalanlarının ve kötülüklerinin yerine, tüm insan ahlakının sarsılmaz temeli olan özgürlük, adalet, eşitlik ve kardeşlik ilkelerini koyan Paris! İnsanlığın yazgısına olan büyük bağlılığını, görkemli düşüşüyle, ölümüyle kanıtlayan, kahraman, rasyonel ve inançlı Paris; inancını, tüm gücüyle birlikte gelecek kuşaklara emanet eden Paris! En asil çocuklarının kanıyla sulanan Paris! İşte insanlık budur! Bu, doğrudan Hristiyan kiliselerinden ve kötülüğün en yüksek papazı olan Papa’dan ilham alan birleşik Avrupa gericiliği tarafından çarmıha gerilen insanlıktır. Ancak, halklar arasındaki dayanışmanın bir ifadesi olarak yaklaşmakta olan uluslararası devrim, Paris’i tekrar diriltecektir.

Asla unutulmayacak olan Paris Komünü’nün gerçek anlamı budur ve Komün’ün iki aylık ömrünün ve ölümünün geride bıraktığı muazzam ve görkemli sonuçlar bunlardır.

Paris Komünü çok kısa ömürlü oldu ve Versailles gericiliğine karşı verdiği mücadele tarafından tamamen sekteye uğratılan iç gelişimi nedeniyle, sosyalist programını uygulayamasa bile, en azında teorik olarak çözümleyebilme imkanını dahi bulamadı. Öte yandan Komün üyelerinin büyük çoğunluğunun sosyalist olmadığını da göz ardı etmemek gerekiyor. Komün üyeleri sosyalist olarak görünmüşlerse, bu onların kişisel inançlarından ziyade, olayların karşı durulamaz akışıyla bu doğrultuda hareket etmelerinden, içinde buldukları koşulların doğasından ve konumlarının dayattığı ihtiyaçlardan kaynaklanmıştır.

Komün'e katılan sosyalistler küçük bir azınlıktı; en fazla on dört veya on beş kişiydiler; komünarların geri kalan kısmını Jakobenler teşkil ediyordu. Ancak bir noktayı açıklığa kavuşturmamız gerekiyor; birbirinden oldukça farklı olan iki Jakoben türü vardır. Bir tarafta, Bay Gambetta gibi Jakoben avukatlar ve doktrinerler vardır; onların pozitivist ... küstah, despotik ve yasal cumhuriyetçiliği, Jakobenciligi, birlik ve otorite kültü dışındaki her şeyden arındırıp eski devrimci inançlarını yadsıyarak, Fransa halkını önce Prusyalılar'a, ardından da Fransa'nın yerli gericilerine teslim etti. Öte yandan, samimi bir şekilde devrimci olan, 1793'ün devrimci ruhunun gerçek ve son temsilcileri olan kahraman Jakobenler vardır; aşağılık gericiyle teslim olmaktansa, oluşturdıkları güçlü birliği ve sahip oldukları otoriteyi feda etmeye hazır olan Jakobenler. Bu yüce gönüllü Jakobenler'e, doğal olarak, devrimin zaferini her şeyden daha çok önemsemiş bir kişilik olan Delescluze⁴ liderlik ediyordu; kitleler olmaksızın devrim olamayacağından ve kitleler sahip oldukları sosyalizm iğgüdüsünü şimdilerde açığa vurup ekonomik ve toplumsal bir devrimi gerçekleştirecek güçte olduklarından, kendilerini tamamen devrimci hareketin akışına bırakan iyi niyetli Jakobenler, kendilerine rağmen, eninde sonunda sosyalist olacaklardır.

Paris Komünü'ne katılan Jakobenlerin yüz yüze kaldıkları durum tam da buydu. Delescluze ve yanındaki pek çok kişi, genel içeriği ve vaatleri pozitif sosyalist bir içeriğe sahip olan çeşitli program ve bildirgeleri imzaladılar. Bununla birlikte tüm iyi niyet ve samimiyetlerine rağmen Jakobenler, içsel inançlarından ziyade, dış koşulların dayatmasıyla sosyalist oldular; henüz yeni benimsedikleri sosyalist ilkelerine ters düşen burjuva önyargılarının birçoğundan kurtulmak için gerekli olan zamandan ve kapasiteden yoksundular. İç mücadele tuzağına düşen Jakobenler'in, genellemelerin ötesine geçip, burjuva dünyası ile aralarındaki dayanışmayı ve ilişkileri ebediyen ortadan kaldıracak nihai adımları asla atmayacakları anlaşılır bir şeydir.

Bu durum, Komün ve bu insanlar için büyük bir talihsizlik oldu. Hem kendileri felç oldular, hem de Komün'ü felç ettiler. Yine de onları suçlayamayız. İnsanlar bir gecede değişmezler; doğalarını ve alışkanlıklarını istedikleri anda değiştiremezler. Komün uğruna ölerek samimiyetlerini kanıtladılar. Kim onlardan başka bir şey istemeye cüret edebilir?

Jakobenler, düşünce ve eylemlerinin esin kaynağı olan Paris halkından daha fazla suçlanamazlar. Halk düşünsel etkileşimden ziyade iğgüdüsel olarak sosyalistti. Halkın tüm istem ve özlemleri olabildiğince sosyalistçedir ancak, düşünceleri ve daha ziyade bu düşüncelerin geleneksel ifadeleri öyle değildir. Fransa'nın büyük kentlerinin proletaryası, hatta Paris proletaryası bile, halen de pek çok Jakoben önyargıya, diktatöryal ve yönetsel anlayışlara sıkı sıkıya yapışmaktadır. Proletaryanın düşüncelerine hakim olan –ve tüm kötülüklerin, yoksulluğun ve köleliğin tarihsel kaynağı olan dinsel eğitimin ölümcül sonuçlarıyla beslenen– otorite kültü henüz tamamen ortadan kaldırılamamıştır. Halkın en zeki çocuklarının, en inançlı sosyalistlerin bile henüz bu düşüncelerin etkisinden kurtulamamış olmaları, bu gerçeğin çarpıcı boyutlarını göstermektedir. Onların zihinlerini birazcık karıştırmaya teşebbüs ettiğinizde, karanlık bir köşeye sinmiş olan hükümet taraftarı Jakobenliğin can çekişmekte olduğunu ama tamamen ölmediğini göreceksiniz.

Komün'e katılan küçük ama inançlı sosyalist grup da çok zor durumdaydı. Bir yandan, Paris halkının kitlesel desteğinin eksikliğini hissederken ve pek de güçlü olmayan Uluslararası Birlik örgütü yalnızca birkaç bin insanı etkileyebilmişken, bu sosyalistler, birkaç bin işçiye iş sağlamak, onları doyurmak, örgütlemek, silahlandırmak ve gericilerin hareketlerini yakında izlemek zorundaydı. Üstelik tüm bunlar, kuşatılan, açlık tehlikesiyle karşı karşıya olan ve Prusyalılar'ın izni ve lütfuyla Versailles'de örgütlenen gericiğin karanlık entrikalarının tuzağına düşen Paris gibi devasa bir kentte olup bitiyordu. Sosyalistler, Versailles Hükümeti'ne ve ordusuna karşı, devrimci bir hükümet ve ordu kurmak zorunda kaldılar; monarşist ve dinsel gericiğe karşı savaşabilmek için, devrimci sosyalizmin temel ilkelerini unutarak veya feda ederek Jakoben bir tarzda örgütlenmek zorunda kaldılar.

Böylesine karmaşık olan koşullar altında, Komün'ün çoğunluğunu oluşturan ve aynı zamanda oldukça gelişkin bir politik öngörüye ve yönetsel örgütlenme pratiğine ve geleneğine sahip olan Jakobenler'in,

⁴ Louis Charles Delescluze (1808-1871), Fransız bir gazeteciydi. 1830 ve 1848 devrimlerine katılmış olan Delescluze, 1871'deki Ulusal Meclis'in üyesi ve Paris Komünü'nün askeri delegesiydi. Barikatlarda savaşırken Mayıs 1871'de öldürüldü.

baskın bir güç olarak sosyalistleri denetimleri altına almaları elbette doğaldı. Buna rağmen, Jakobener'in sahip oldukları avantajlardan sonuna kadar yararlanmamaları oldukça şaşırtıcıydı; zira Paris ayaklanmasına tamamen Jakobener bir karakter vermeye çalışmadılar; hatta tam tersine, toplumsal devrimin seyrine kapılmakta bir mahsur görmediler.

Teorilerinde oldukça tutarlı olan pek çok sosyalistin, devrimci pratiklerinde yeterince sosyalistçe hareket etmeyen Paris'teki dostlarımızı suçladıklarını biliyorum. Öte yandan, avaz avaz bağırarak burjuva basın, dostlarımızı, programlarına gereğinden fazla bağlı kalmaları gerekçesiyle suçlamaktadır. Bir an için burjuva basınının o alçakça suçlamalarını bir yana bırakalım. Proletarya kurtuluşunun en zeki teorisyenlerinin dikkatini şu olguya çekmek istiyorum; Parisli kardeşlerimize açıkça haksızlık yapıyorlar, çünkü, en doğru teorilerle bu teorilerin pratik uygulaması arasında, birkaç gün içinde katedilemeyecek muazzam bir mesafe vardır. Örneğin, –ölümü kesinleşmiş olan insanlardan sadece birini anmak gerekirse– Varlin'i⁵ tanıma şerefine erişmiş herhangi biri, Varlin ve arkadaşlarının, derin, tutkulu ve iyi özümsemiş sosyalist inançlarla hareket ettiklerini bilir. Bu insanları tanıyan hiç kimse, onların ateşli coşkularından, fedakarlıklarından ve güçlü inançlarından zerre kadar şüphe etmemiştir. Bununla birlikte, özellikle güçlü bir inanca sahip olmalarından dolayı, bu insanlar, uğruna yaşamlarını feda ettikleri o yüce görev nedeniyle kişisel güvenliklerini hesaba katmadılar; kendileri için asla kaygılanmadılar! Tüm diğer örneklerde olduğu gibi, Politik devrime taban taban zıt olan bu Toplumsal devrimde de, bireysel eylemin bir hiç, kitlelerin eyleminin her şey olacağına inandılar. Bireylerin yapabileceği tek şey, halkın içgüdüsel istemlerini ifade eden düşünceleri formüle etmek, bu düşüncelerin propagandasını yapmak ve tüm çabalarını, kitlelerin doğal gücünün örgütlenmesine adanmıştır. Hepsi bu kadar; geri kalan her şey bizzat kitlelerin kendileri tarafından gerçekleştirilecektir. Başka türlü davranacak olursak varacağımız yer politik bir diktatörlük olur; tüm ayrıcalıkları, eşitsizlikleri ve baskılarıyla devletin yeniden inşası; bu dolambaçlı ve kaçınılmaz yola saptığımızda kitlelerin siyasal, toplumsal ve ekonomik köleliğini yeniden inşa edeceğimiz bir noktaya varacağız.

Tüm samimi sosyalistler ve genel olarak halk içinde doğup yaşayan tüm işçiler gibi, Varlin ve arkadaşları da, benzer kişilerden oluşan bir tek grubun sürekli etkin olmasına ve daha üstün kişiliklerin egemenliğine karşı tamamen meşru olan bir ihtiyat duygusunu paylaştılar. Ve her şeyden önce adil ve iyi niyetli insanlar oldukları için, bu öngörüyü, bu güvensizliği, başka kişiler için olduğu kadar, kendileri için de taşıdılar.

Toplumsal bir devrimin, ya bir diktatörlük tarafından ya da tüzel bir topluluk tarafından yönetilip örgütlenmesini savunan otoriter komünistlere karşılık –ki bana göre bu düşünceleri tamamen yanlış– dostlarımız, Parisli sosyalistler, halk kitlelerinin, gruplarının ve birliklerinin, kendiliğinden kesintisiz eylemi olmaksızın, asla devrim yapılamayacağına inandılar.

Parisli dostlarımız bu düşüncelerinde bin kez haklılardı. Ne kadar mükemmel olursa olsun –hatta üstün yeteneklere sahip birkaç yüz bireyden oluşan kolektif bir diktatörlükten bahsediyor bile olsak– halkın kolektif iradesini temsil eden, gerçek çıkarlarının, istemlerinin, özelemlerinin ve ihtiyaçlarının belirsiz yoğunluğunu ve çeşitliliğini kucaklayabilecek kadar güçlü olan herhangi bir zihin var mıdır? Devlet şiddetine maruz kalan hasta bir toplumu taşıyan bir sedyeye benzemeyen toplumsal bir örgütlenme nasıl yaratılır? Yani sorun hep kitlelere, gruplara, komünlere, birliklere ve bireylere eksiksiz özgürlük sağlayacak bir toplumsal devrimin zor yoluyla örgütlenmesi olmuştur; bizzat devletin varlığına ve iktidarına dayanan tüm tarihsel şiddet kaynaklarının ebediyen ortadan kaldırılması. Devletin yıkılışıyla birlikte, yasalardan kaynaklanan tüm eşitsizlikler ve çeşitli dinler tarafından yayılan tüm yalanlar da ortadan kalkacaktır, çünkü yasa ve din, asla devlet tarafından temsil edilen, güvenceye alınan ve himaye edilen ideal ve gerçek şiddetin kutsanmasından başka bir şey değildir.

⁵ Caesar de Paepe (1842-1890), sonradan fizikçi ve Enternasyonal'in Belçika seksiyonunun kurucusu olan eski bir yayıncıydı. Marx'ın diktatörlüğüne ve Genel Konsey'in Enternasyonal'i ele geçirme çabalarına karşı mücadele etti. Eugene Varlin 1839-1871, sol-Proudhoncu olan bir ciltçiydi. Enternasyonal'in Fransa seksiyonunun önde gelen eylemcilerinden olan Varlin, işçiler ve aileleri için kooperatif bir mutfak kurmuş, 1871 Paris Komünü'nün barikatlarında savaşmış ve 28 Mayıs 1871'de gericiler tarafından vurularak öldürülmüştü.

Özgürlüğün insanlığa asla verilmeyeceği ve her türlü devlet ortadan kaldırılmadığı sürece, toplumun ve toplumu teşkil eden tüm grupların, yerel birliklerin ve bireylerin gerçek ihtiyaçlarını karşılanamayacağı açıktır. Güya devlet tarafından temsil edilen ama aslında, devlet boyunduruğu altında olan bölgelerin, komünlerin, birliklerin ve bireylerin gerçek çıkarlarının reddi olan sözümona genel toplumsal çıkarlar, yalnızca birer soyutlama, kurgu ve yalandan ibarettir. Devlet, bir toplumun gerçek istemlerinin, yaşayan güçlerinin güle oynaya aktığı, ama sonradan bu hayallerin gölgesinde, vahşice öldürülüp gömüldüğü vahşice bir mezbaha ve kocaman bir mezarlıktır. Hiçbir soyutlama kendi başına var olamayacağından, üzerinde duracağı bacakları, birşeyler yaratacak elleri ve yığınlarca kurbanı tıkınacak midesi olmadığından, göksel ve dinsel bir soyutlama olan Tanrı, aslında, ayrıcalıklılar ve ruhbanlar sınıfının gerçek çıkarlarını temsil ederken, onun dünyevi tamamlayıcısı olan politik soyutlama, yani devleti ise, kendi dışındaki her şeyi yutma eğiliminde olan sömürücü sınıfın, burjuvazinin, daha az gerçek olmayan çıkarlarını temsil etmektedir. Hep bölücü olan ve bugün de insanları, güçlü ve zengin bir azınlık ile köleleşerek enkaz haline gelmiş bir çoğunluğa her zaman olduğundan daha fazla bölen ruhban sınıfı, tıpkı burjuvazi gibi, endüstride, tarımda, bankacılıkta, ticarete olduğu kadar devletin hükümet, ekonomi, hukuk, eğitim, polis ve ordu gibi işlevsel alanlarında da sahip olduğu çeşitli toplumsal ve siyasi örgütlenmeleri aracılığıyla, bir yandan tüm bu köleleşmiş insanları hakim bir oligarşiyle kaynaştırmakta, diğer yandan da, ebedi yanlıgılar içinde yaşayan, karşı durulmaz mevcut ekonomik gelişmeler tarafından sürekli ve kaçınılmaz olarak proleter olmaya doğru itilen ve gözü kapalı olarak bu hakim oligarşiye hizmet eden birer araca indirgenmiş olan umutsuz, aldatılmış varlıklara dönüştürmeye çalışmaktadır.

Kilisenin ve devletin ortadan kaldırılması, yeniden örgütlenecek bir toplumun gerçek kurtuluşunun vazgeçilmez ön koşulu olmalıdır, ancak bu yeniden örgütlenme, hem bilgeler ve aydınlar tarafından çizilen ideal planı, hem de çeşitli diktatöryal güçler hatta, evrensel oy hakkıyla seçilen ulusal bir topluluk tarafından verilen emirleri reddederek, yukarıdan aşağıya doğru bir örgütlenme modelini esas almamalıdır. Daha önce de söylediğim gibi, böyle bir örgütlenme modeli, kaçınılmaz olarak yeni bir devlet yaratacak ve sonuç olarak yönetici bir aristokrasiyi, yani kitlelerle hiçbir ortak yanı olmayan bir insanlar sınıfını ortaya çıkaracaktır. Elbette bu yeni sınıf, kamu refahına hizmet etmek veya devleti korumak bahanesiyle kitleleri sömürüp köleleştirecektir.

Geleceğin örgütlenmesi aşağıdan yukarıya doğru, işçi birlikleri ve federasyonları tarafından gerçekleştirilmelidir; önce birliklerden ve komünlerden başlamalı, sonra bölgeleri ve ulusları içine alarak en nihayet, büyük uluslararası ve evrensel federasyon ile doruğa çıkmalıdır. Hayat verici gerçek toplumsal özgürlük düzeni ve toplumsal refah ancak o zaman vücut bulacak ve birey ile toplumun gerçek çıkarlarını kısıtlaması şöyle dursun, bu toplumsal düzen onların gerçek çıkarlarını bağdaştırarak güvenceye alacaktır.

Birbirine zıt olan çıkarları bağdaşmayacağı için, birey ile toplum arasındaki armoniye ve evrensel dayanışmaya pratikte asla ulaşamayacağı iddia edilmektedir. Bu iddiaya ben şöyle cevap vermek istiyorum; eğer bu çıkarlar bugüne kadar karşılıklı bir uyuma kavuşmamışlarsa bunun nedeni, Devletin, çoğunluğun çıkarlarını ayrıcalıklı bir azınlığın çıkarlarına feda etmesidir. Bu yüzden bu ünlü uzlaşmazlık, kişisel ve toplumsal çıkarlar arasındaki bu çatışma, insanı onursuzlaştırıp öz-saygısını ortadan kaldırmak üzere o özgün günah doktrinini yaratan teolojik yalanlarca icat edilen bir kurgudan, siyasal bir yalandan başka bir şey değildir. Bağdaşmaz çıkarlarla ilgili aynı yanlış düşünce, bildiğimiz gibi teolojinin yakın akrabaları olan metafizikçilerden de beslenmiştir. İnsan doğasının toplumsal karakterini anlamayan metafizikçiler, toplumu, özgürce ve üstün bir gücün etkisi altında düzenlenen gizli ya da biçimsel bir anlaşma adına aniden biraraya getirilen bireylerin mekanik ve tamamen yapay bir toplumu olarak görürler. Metafizikçilere bakacak olursak, bu bireyler biraraya gelerek toplumu oluşturmadan önce, bir tür ölümsüz ruha ve mutlak özgürlüğe sahiplerdi. Biz ise, insanın tüm entelektüel, manevi ve maddi zenginliğinin gelişiminin yanı sıra, gözle görülür bağımsızlığın da toplumun ürünü olduğuna inanıyoruz. İnsan, toplumun dışında kaldığında sadece özgür olmamakla kalmayacak aynı zamanda gerçek anlamda varlığının bilincince olan, konuşan ve düşünen tek varlık olan insan bile olmayacaktı. İnsan yalnızca, zekası ile kolektif emeğinin kombinasyonu sayesinde, orijinal doğasını ve daha ziyade gelecekteki gelişmesi için bir çıkış noktası teşkil eden vahşi ve hayvani durumdan çıkmıştır. İnsan yaşamının bir bütün

olarak –çıkarlarının, eğilimlerinin, ihtiyaçlarının, yanlıklarının hatta aptallıklarının yanı sıra, her türlü şiddetinin, adaletinin ve görünüşte gönüllü olan etkinliklerinin– yalnızca toplumsal güçlerin kaçınılmaz sonuçlarını temsil ettiğine derinden inanıyoruz. İnsanlar ne karşılıklı bağımsızlık düşüncesini reddedebilirler ne de dışsal doğayı sergileyen çift yönlü etkiyi ve tekbiçimliliği inkar edebilirler.

Elbette bu harikulade karşılıklı ilişki ve olgular arasındaki bağımlılık, doğanın kendisinde bile mücadele olmadan ortaya çıkmamıştır. Tam tersine, doğanın güçleri arasındaki armoni, yalnızca yaşamın ve devrimin gerçek koşulu olan kesintisiz bir mücadele sonunda ortaya çıkmıştır. Toplumda olduğu gibi doğada da, mücadelenin olmadığı bir düzen ölüm anlamına gelir.

Eğer evrende bir düzen mümkün ve doğal olabilmişse, bunun tek nedeni evrenin, üstün bir irade tarafından dayatılan ve önceden imgeleyen bir sistem doğrultusunda yönetilmemiş olmasıdır. Kutsal meşruiyetin teolojik varsayımı açık seçik bir saçmalığa, yalnızca her türlü düzenin inkarına değil, bizzatihi doğanın inkarına yol açmaktadır. Doğal yasalar yalnızca doğaya içkin olmaları anlamında gerçektir; yani bu yasalar herhangi bir otorite tarafından oluşturulmamıştır. Bu yasalar, “doğa” dediğimiz şeyi teşkil eden tekbiçimliliğin basit dışı vuruşundan veya daha ziyade değişiminden başka bir şey değildir. İnsan aklı ve bilimi onları keşfetti, deneysel olarak inceledi ve tek bir sistemde toplayarak onlara yasa adını verdi. Ancak doğanın kendisi bu yasalardan habersizdir. Doğa bilinçsiz olarak hareket eder; doğa, kendiliğinden ortaya çıkarak durmadan kendilerini tekrarlayan olguların belirsiz çeşitliliğini kendi içinde taşır. Evrensel düzenin varlığını sürdürmesinin nedeni, bu eylemin kaçınılmazlığıdır.

Byle bir düzen, doğal olmayan bir şekilde evrimleşmiş gibi görünen ama aslında bu gelişime özel bir unsur kazandıran doğal hayvanın ihtiyaçları ve düşünme kapasitesi tarafından belirlenen toplum içinde de göze çarpmaktadır; var olan diğer her şey gibi insanın da doğal güçlerin birliği ve eylemi tarafından yaratılan maddi bir ürünü temsil etmesi anlamında tamamen doğal olan bir unsurdur. Bu özel unsur akıldır, genelleme ve soyutlama kapasitesidir ve insan bu yetenekleri sayesinde kendisini yabancı ve dışsal bir nesne gibi inceleyip gözlemleyerek düşünsel tasarımlarını gerçekleştirebilmektedir. Düşüncesi aracılığıyla kendisini ve etrafındaki dünyayı aşan insan, mükemmel bir soyut betimlemeye ve mutlak bir boşluğa erişir. Bu mutlak boşluk, var olan her şeye tepeden bakarak bütünlüklü bir karşı çıkış düzeyine erişen insanın soyutlama kapasitesinden aşağı kalır bir şey değildir. Zihinde gerçekleşen en yüksek soyutlamanın nihai sınırı budur; ve bu mutlak hiçlik, Tanrıdır.

Tüm teolojik doktrinlerin anlamı ve tarihsel temeli budur. Doğayı ve kendi düşüncelerinin maddi nedenlerini anlamadıkları için, hatta bu düşüncenin gerisinde yatan koşulları ve doğal yasaları bile kavrayamadıkları için bu ilk insanlar ve ilk toplumlar, mutlak fikirlerinin tamamen soyut düşünceleri formüle etme kapasiteleri tarafından yaratılan birer sonuç olduğu konusunda en ufak bilgiye sahip değillerdi. Bu yüzden insanlar, doğaya dayandırdıkları bu soyut düşünceleri gerçek birer nesne gibi gördüler, oysa ki bu soyut düşünceler doğanın kendisi için hiçbir şey ifade etmiyordu. Böylece, kendi yarattıkları kurgulara ve mümkün olmayan mutlaklık nosyonlarına saygı göstermeye ve tapmaya başladılar. Ancak, soyut olan hiçlik ve Tanrı düşüncelerine somut bir biçim kazandırma ihtiyacını hissettikleri için tanrısal bir anlayış yarattılar ve daha da önemlisi bu anlayışa, doğa ve toplum içinde buldukları tüm iyi ve kötü nitelikleri ve güçleri atfettiler. Fetişizmden tutun da Hristiyanlığa dek tüm dinlerin kökeni ve tarihsel gelişimi böyle oldu.

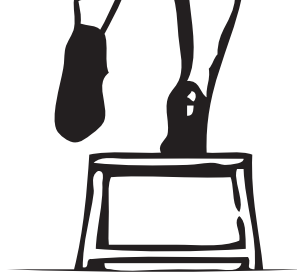
Dinsel, teolojik ve metafizik saçmalıkların tarihini ele alacak bir çalışmaya girişmeye ve kutsal simgeselliklerin oluşum süreçleri ile yüzyıllarca süren barbarlık tarafından yaratılan kuruntuları tartışma niyetinde değiliz. Batıl inançların yarattığı felaketleri, kan ırmaklarını ve gözyaşı sellerini hepimiz biliyoruz. Henüz olgunlaşmamış olan insanlığın giriştiği bu sapkınca başkaldırıları, toplumsal örgütlenmelerin normal gelişmesinde ve evrimleşmesinde kaçınılmaz ve tarihsel olan aşamalardı. Böylesi sapkınlıklar, evrenin doğaüstü bir güç ve irade tarafından yönetildiği düşüncesini, insanın imgesel dünyasına ölümcül bir şekilde yerleştirdiler. Yüzyıllar gelip geçti ve toplumlar bu düşünceye öylesine alıştılar ki, aralarından çıkan her türlü karşıt arzuyu ve daha fazla ilerleme kapasitesini yok ettiler.

Önce birkaç bireyin iktidar hırsı, ardından da çeşitli toplumsal sınıflar köleliği ve fethetmeyi egemen ilke haline getirdi ve bu korkunç kutsallık düşüncesi toplumun tam kalbine yerleştirildi. Daha sonra ise,

Devlet ve Kilise gibi iki kurumu temel almayan hiçbir toplum olanaklı görülmedi. Bu iki toplumsal bela tamamen doktriner mazeretçileri tarafından savunulmaktadır.

Bu kurumların dünyada ortaya çıkmasından hemen sonra iki yönetici sınıf –papazlar ve aristokratlar– çabucak örgütlenip hiç zaman kaybetmeden köleleşmiş insanlara, Kilise ve Devletin yararlarını, kaçınılmazlığını ve kutsallığını aşılamaaya başladılar.

Anarşist Kütüphane



Mikhail Bakunin
Paris Komünü ve Devlet Düşüncesi
1871

19.03.2021 tarihinde

<http://anarsizm.org/paris-komunu-ve-devlet-dusuncesi-1871-mikhail-bakunin/> 'den alındı.

Çeviri: Cemal Atilla

Kaynak: Paris Komünü ve Devlet Düşüncesi" (1871), Bakunin: Hayatı, Mücadelesi ve Düşüncesi içinde, Kaos Yayınları, 1998, s. 275-290

İngilizce Orijinali için bakınız: "The Paris Commune and the Idea of the State".

"Paris Komünü ve Devlet Düşüncesi" Bakunin'in başlıca eserlerinden "The Knouto-Germanic Empire and the Social Revolution"ın (Knouto-Germanik İmparatorluk ve Toplumsal Devrim) ikinci kısmının başlangıcıdır. Yazı Paris Komünü deneyiminin yaşandığı 1871 yılında kaleme alınmıştır. Kaos yayınları tarafından Türkçeye kazandırılan, Sam Dolgoff'un "Bakunin: Hayatı, Mücadelesi ve Düşüncesi" isimli kitapta yer alan yazı internet ortamına anarsizm.org Yazı Araştırma Kolektifi tarafından aktarılmıştır.

tr.anarchistlibraries.net